

Sygn. akt IV CNP 51/18

POSTANOWIENIE

Dnia 18 czerwca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie ze skargi wnioskodawczyni
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia
Sądu Okręgowego w B.
z dnia 15 września 2016 r., sygn. akt II Ca [...],
w sprawie z wniosku M. W.
przy uczestnictwie K. W.
o podział majątku wspólnego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 18 czerwca 2019 r.,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

Wnioskodawczyni M.W. wniosła w dniu 13 września 2018 r. skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia Sądu Okręgowego w B. z dnia 15 września 2016 r., wydanego w sprawie o podział majątku wspólnego. Skarżąca oparła skargę na podstawie naruszenia art. 350 § 1 w zw. z art. 361 i art. 13 § 2 oraz art. 378 § 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c., wnosząc o stwierdzenie, że zaskarżone postanowienie i orzeczenie o jego sprostowaniu są niezgodne z tymi przepisami. Podniosła, że nie była możliwa zmiana postanowienia w drodze przysługujących jej środków prawnych, bowiem postanowienie w przedmiocie sprostowania jest niezaskarżalne, skarga kasacyjna nie przysługiwała ze względu na zbyt niską wartość przedmiotu zaskarżenia, a ponadto sprostowanie postanowienia nastąpiło po upływie terminu do wniesienia skargi.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem jako środek procesowy o szczególnym charakterze musi spełniać wszystkie wymagania konstrukcyjne przewidziane w art. 424⁵ § 1 k.p.c., a braki w tym zakresie nie podlegają usunięciu na zasadach przewidzianych dla wymagań formalnych skargi jako pisma procesowego, o których mowa w art. 424⁵ § 2 k.p.c. Brak któregośkolwiek elementu konstrukcyjnego skargi stanowi podstawę jej odrzucenia wprost na podstawie art. 428⁸ § 1 k.p.c.

Skarga wnioskodawczyni nie spełnia wymagań przewidzianego w art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. Jego prawidłowe wypełnienie wiąże się z koniecznością zawarcia w skardze wyodrębnionej argumentacji prawnej dowodzącej w sposób wyczerpujący i niebudzący wątpliwości, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych niż wniesiona skarga środków prawnych nie było i nie jest możliwe (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 stycznia 2006 r., III CNP 23/05, OSNC 2006 r., nr 7-8, poz. 140).

Na mocy ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (Dz.U. z 2018 r., poz. 5 ze zm.) wprowadzono skargę nadzwyczajną – nowy nadzwyczajny

środek zaskarżenia o szerokich podstawach. W następstwie uwzględnienia skargi nadzwyczajnej może dojść do zmiany lub uchylecia objętego nią orzeczenia (art. 91 § 2 u. SN), a w określonych wypadkach – do stwierdzenia wydania tego orzeczenia z naruszeniem prawa (art. 89 § 4 u.SN).

W stanie prawnym obowiązującym po wprowadzeniu skargi nadzwyczajnej oceniając kwestie dopuszczalności skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia należy uwzględniać istnienie nowego środka prawnego, niezależnie od tego czy skarga została wniesiona przed czy po dniu 3 kwietnia 2018 r. W tym drugim wypadku skarżący, który wnosi skargę już po wprowadzeniu do systemu prawnego skargi nadzwyczajnej, dla spełnienia wymagania określonego w art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. powinien wykazać niemożność skorzystania, poza innymi środkami prawnymi, także ze skargi nadzwyczajnej (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 30 sierpnia 2018 r., III CNP 9/18, OSNC 2018, nr 12, poz. 121 oraz z dnia 10 stycznia 2019 r., II CNP 1/18, II CNP 8/18 i II CNP 14/18, niepubl.).

Skarga wnioskodawczyni wniesiona w dniu 13 września 2018 r. i niespełniająca tego wymagania podlegała odrzuceniu na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c.